కథా కౌముది

బాకీ సయ్యద్ సలీం

పిడపర్తి వెంకటరమణశర్మగారి జ్ఞాపకార్థం
కౌముది నిర్వహించిన కథల పోటీ (2021)లో
బహుమతి పొందిన కథ

ఉదయం తొమ్మిది గంటలు..ఎప్పటికిమల్లె ఇస్త్రీ చేసిన బట్టలు తొడుక్కుని, వాటిమీద సంపెంగల పరిమళంతో గుబాళించే సెంట్ స్ప్రే చేసుకుని, మొహానికి పాండ్స్ క్రీంరాసి, దానిపైన పౌడర్ అద్ది, మొహాన్ని ఓసారి అద్దంలో చూసుకుని సంతృప్తిగా తల పంకించి, గది బైటికొచ్చి చెప్పులేసుకుంటున్న సమయం లో పక్క బెడ్రూంలోంచి మాటలు విన్పించాయి. “ఈ వయసులో మీ నాన్నకు ఆ షోకులేంటండీ? అత్తయ్య చనిపోయి రెణ్ణెల్లు కూడా పూర్తి కాలేదు. దాదాపు నలభై యేళ్ళపాటు కాపురం చేసిన భార్య పోయిన దిగు లుకూడా లేదా ఆ మనిషికి? గుండెపోటుతో అత్తయ్య సడన్‌గా చనిపోవడంతో మీ నాన్నకు పిచ్చి పట్టిందనిచుట్టుపక్కలవాళ్ళందరూ అనుకుంటున్నారండీ” అంటోంది కోడలు నా కొడుకుతో.

వాడేదో అన్నాడుగానీ నాకు సరిగ్గా విన్పించలేదు. మళ్ళా కోడలి గొంతే విన్పించింది. “అసలింత కూ రోజూ ఇదే టయానికి ట్రిమ్‌గా తయారై ఎక్కడికెళ్ళి వస్తున్నారో కనుక్కున్నారా?”

నాలో నేనే విషాదంగా నవ్వుకుని, గొడుగు చేత్తో పట్టుకుని బైట పడ్డాను. వర్షాకాలం.. చల్లటిగాలి వీస్తోంది. ఆకాశమంతా మేఘావృతమై ఉంది. ఏ క్షణంలో అయినా వర్షం పడేలా ఉంది.

మెల్లగా నడవసాగాను. రెండు కిలోమీటర్లు నడిచి, వూరికి దక్షిణం వైపున శివారులో ఉన్న స్మశానవాటికని చేరుకున్నాను. ఒక్కో సమాధిని దాటుకుంటూ నా భార్య జాహ్నవి సమాధిని చేరుకున్నాను. గొడు గుని పక్కన పెట్టుకుని, అక్కడకూచోడానికి అనువుగా ఏర్పాటుచేసుకున్న రాతిమీద కూచున్నాను.

జాహ్నవి సమాధి వైపుకు చూస్తూ ఓ క్షణం కళ్ళు మూసుకుని ఆమెకు సద్గతులు ప్రసాదించమని భగవంతుణ్ణి ప్రార్థించాను. చేతిమీద రెండు చినుకులు పడ్డాయి. తలయెత్తి ఆకాశంలోకి చూశాను. పెద్ద వర్షం పడే సూచనలు కన్పించాయి.

నేను పుట్టి పెరిగింది పల్లెటూళ్లో అయినా కాలేజీ చదువు ఈ పట్నంలోనే పూర్తి చేశాను. ఉద్యోగం, పెళ్ళి, పిల్లలు.. ఈ పట్నంతో ముడిపడి ఎన్ని తీపి జ్ఞాపకాలో.. ముఖ్యంగా జాహ్నవి నా జీవితంలోకి అడుగు పెట్టిన క్షణం.. జీవితమనిండా ఎన్ని వసంతాలు విరబూశాయో. జాహ్నవి పట్నంలో పెరిగిన పిల్ల. తెల్ల గా, నాజూగ్గా సన్నజాజి తీవెలా ఉండేది. మాటల పుట్ట.. ప్రవాహంలా మాటల్తో ముంచెత్తేది. ఎన్ని కబుర్లో.. మధ్య మధ్యలో ఎన్ని నవ్వులో తాళింపులా పోహళించి.. తన గొంతు చాలా బావుండేది. మధుర గాయని జానకి గొంతులోంచి జాలువారే పాటలా.. అలా ఎంత సేపైనా వింటూ విండిపోవాలనిపించేంత తీయటి స్వరం..

'పాటలెందుకు పాడవూ' అని అడిగితే సిగ్గుపడిపోతూ 'నాకు పాటలు రావు. మాటలే వచ్చు' అనేది.

ఆమెకు పూర్తి విరుద్ధమైన స్వభావం నాది. చాలా తక్కువ మాట్లాడేవాణ్ణి. స్నేహితుల్తో, బంధువుల్తో కలవడానికి ఇష్టపడే వాణ్ణి కాదు. పెళ్ళిళ్ళకూ, పుట్టినరోజు పండుగలక్కూడా దూరంగా ఉండేవాణ్ణి. యిల్లూ,ఆఫీసూ, పుస్తకాలు.. ఇవే నా ప్రపంచం. 'అలా ఉంటే ఎలాగండీ? అందరితో కలవాలి కదా.. అందర్నీ కలుపుకు పోవాలి కదా' అనేది జాహ్నవి. తను చాలా కలుపుగోలు మనిషి. ఎవర్తో అయినా ఇట్టే కలిసిపోయేది. అందుకే మా బంధువర్గంలో తనకు మంచి పేరుంది. నన్నే అహంకారి అనుకునేవాళ్ళు. నాకు అహంకారం లేదు. మౌనంగా ఉండటం ఇష్టం. నా కుటుంబంతో కలిసి సమయం గడపటం ఇష్టం. అంతే. చాలా అవసరమైతే తప్ప మాట్లాడాలనిపించదు. నన్ను అర్థం చేసుకుంది జాహ్నవి ఒక్కతే. 'కనీసం నాతో ఐ నా మాట్లాడొచ్చు కదా. మాట్లాడితే ముత్యాలేమైనా రాలిపోతాయా?' అంటూ నవ్వేది.

సన్నటి జల్లు పడసాగింది. గొడుగుని విప్పదీసి వర్షంలో తడవకుండా పట్టుకుని వూరివైపుకు మెల్ల గా నడవసాగాను. నిన్న యింట్లోంచి బయల్దేరినప్పుడు ఫెళ్ళున ఎండ కాస్తో ఉండింది. వర్షం రాదనుకుని గొడుగు తీసుకోకుండా బైటికొచ్చాను. గంట లోపల ఆకాశం మేఘావృతం కావడం, వర్షం దంచి కొట్టడం,నేను ముద్దగా తడిసిపోవడం జరిగిపోయాయి. అందుకే వాన రాకడ ప్రాణం పోకడ తెలియవంటారు. జాహ్నవి కూడా అంతేగా. చెప్పాపెట్టకుండా, కొద్దిపాటి సూచన కూడా ఇవ్వకుండా ఎంత హఠాత్తుగా అదృశ్యమైపోయిందో..

నా చిన్ననాటి స్నేహితుడు మురళి వాళ్ళ యింటికెళ్ళే దారిలోకి మళ్ళాను. వర్షం తెరిపిచ్చింది.   గొడుగుని మడిచి, చేతిలో పట్టుకుని నడవసాగాను. మళ్ళా జాహ్నవి జ్ఞాపకాలు వర్షపు జల్లులా కురవసాగాయి. నాకు ఉదయం ఆరింటికి లేవడం అలవాటు. రాత్రి పడుకోవడం ఎంతాలశ్యమైనా ఉదయం టంచన్‌గా ఆరింటికే ఎవరో గంట కొట్టినట్టు మెలకువ వచ్చేస్తుంది. ఉద్యోగ విరమణ చేశాకకూడా ఆరింటికే లేస్తుంటే 'ఆఫీస్‌కెళ్ళే పనిలేదుగా. హాయిగా ఏడువరకో ఎనిమిదివరకో పడుకోక ఎందుకటా ఆరింటికే లేవడం?లేచినప్పటినుంచి నా ప్రాణాలు కొరుక్కుతినడానికి కాకపోతే' అనేది. నిజమే... పాపం బాగా సతాయించే వాణ్ణి . కాఫీ చల్లారిపోయిందనో, ఇడ్లీలు మెత్తగా లేవనో, పచ్చళ్ళో కారం ఎక్కువైందనో.. అవన్నీ గుర్తుకు రాగానే మనసులోనే 'సారీ జానూ' అనుకున్నాను.

నన్ను చూడగానే మురళి గడపదాటి బైటికొచ్చి మరీ నన్ను యింట్లోకి తోడుకుపోయాడు. "ఎన్నాళ్ళయిందో నిన్ను చూసి .. రిటైరయ్యాక బైటికి రావడమే మానేశావు. నీతో మాట్లాడదామని మీ యింటికొచ్చినాఎప్పుడూ ఏదో ఒక పుస్తకం చదువుతూ కన్పించేవాడివి. నీకు మాతో మాట్లాడటం ఇష్టం ఉండదని మన స్నేహితులంతా ఓ నిర్ణయానికొచ్చేశారు తెలుసా. నేనైతే నమ్మలేదనుకో" అన్నాడు.

"నీకు తెలుసుగా నేను మితభాషినని. పెళ్ళయ్యాక నా భార్య జాహ్నవి కూడా ఈ విషయంలో చా లా ఇబ్బంది పడింది. తను మాట్లాడుతుంటే వినడం బాగా ఇష్టమైపోయి, నేను మాట్లాడాల్సిన కొన్ని మాటల్ని కూడా మర్చిపోయాననుకుంటా. తను పోయాక అర్థమైంది. మనుషుల్తో, ముఖ్యంగా మన స్నేహితులూ,ఆత్మీయుల్తో మనసు విప్పి మాట్లాడుకోవడం ఎంత అవసరమె

రా.. మనుషుల మధ్య మాటలు కరువైతే అనుబంధాలు బలహీనపడ్తాయని జాహ్నవి చెప్పేది. నేనే తన మాటల్ని పట్టించుకోలేద ు. ఇప్పుడా పొరపాటుని సరిదిద్దుకునే ప్రయత్నంలో ఉన్నాను" అన్నాను.

"చాలా సంతోషం రామక్రిష్ణా.. నీ ఈ అలవాటు వల్ల మన స్నేహితులు చాలా మంది నీకు దూర మయ్యారు. ఈ మధ ్య వాళ్ళలో చాలామంది ఇళ్ళకెళ్ళి పలకరించి వస్తున్నావని తెలిసింది. మనసుల్ని కలిపేది మాటలేగా. మొబైల్ ఫోన్లో నంబర్ క లిపి నాలుగు ముక్కలు మాట్లాడి పెట్టేయకుండా పర్సనల్‌గా వెళ్ళి, వాళ్ళతో కొద్ది సమయం గడిపి, మంచీచెడ్డా మాట్లాడి

వస్తున్నావట కదా. నీలో వచ్చిన ఈ మార్పుకి మేమందరం స్వర్గాన ఉన్న జాహ్నవి గారికి థ్యాంక్స్ చెప్పుకోవాలి" అం టూ నవ్వాడు.

అతన్తో ఓ అరగంట మాట్లాడి, అతని భార్య కాఫీ తాగమని బలవంతం చేసినా వద్దని చెప్పి, కాసిని మంచినీళ్ళు తాగి, వాళ్ళనుంచి శెలవు తీసుకున్నాను. నేనిన్నాళ్ళూ మాట్లాడకుండా బాధ పెట్టిన నా బంధు మిత్రులతో కొంత సమయం గడిపి, క బుర్లు కలబోసుకోవాలన్న కోరిక తప్ప వాళ్ళ చేత కాఫీలూ టీలు చే యించుకుని వాళ్ళని శ్రమ పెట్టే ఉద్దేశం లేదు.

సమయం పన్నెండు గంటలైంది. ఉదయం కోడలు చేసిపెట్టిన యిడ్లీలు, వేరుశెనక్కాయల పచ్చడితో రెండు తిన్నాను.

రుచిగా ఉంటేగా ఎక్కువ తినడానికి.. జాహ్నవి యిడ్లీలు వండితే దూదిలా మెత్తగా, వెన్న ముద్దల్లా తెల్లగా ఎంత

బావుండేవో.. నోట్లో వేసుకుంటే కమ్మగా కరిగిపోయేవి. కారప్పొడిలో కాచిన నెయ్యివేసుకుని తింటుంటే ఎన్ని తిన్నా

యింకా తినాలనిపించేది. వేరుశెనక్కాయల పచ్చడి చేస్తే ఎంత బావుండేదో.. ఉత్త పచ్చడే తినేస్తూఉంటే జాహ్నవి ఎన్ని సార్లు ముద్దుగా కసురుకునేదో. వంట చేయడం కూడా ఓ కళ. జాహ్నవి ఆ కళలో ఆరితేరింది, ఏం వండినా అమృతంలా

ఉండేది.

కొడుకూ కోడలు ఇద్దరూ డాక్టర్లే కాబట్టి, కోడలు కాపురానికి వచ్చాక కూడా జాహ్నవే వంట చేసేది.బీరకాయ కూర చే సినా బెండకాయ పులుసు చేసినా లొట్టలేసుకుంటూ తినేవాణ్ణి. తను చేసిన టమేటా పప్పో దోసకాయ పప్పో తింటుంటే స్వ ర్గానికి బెత్తెడు దూరంలో ఉన్నట్టుండేది. కానీ ఎప్పుడూ నేను తన వంటని పొగడలేదు. పొగడకున్నా పర్లేదు. కావాలని ఏదో వంక పెట్టి బాధపెట్టేవాణ్ణి. 'సారీ జానూ. ఏదో ఓ రోజు నేను పైకొచ్చి నిన్ను కల్సుకుంటాగా. అప్పుడు నా బాకీ అంతా

తీర్చేస్తా. నిన్ను పొగడ్తల్లో ముంచేస్తా' అనుకున్నాను.

ఎవరో ఒకతను "మంగమ్మా" అని ఎవర్నో పిలుస్తుంటే ఆలోచనల్లోంచి బైటపడి పక్కకు తిరిగి చూశాను. రోడ్డు పక్కన కూరగాయలమ్ముతున్న వ్యక్తి దూరంగా మొక్కజొన్నపొత్తుల్ని నిప్పుల మీద కాలుస్తున్న స్త్రీని పిలుస్తున్నట్టున్నాడు. నాకు చప్పున మా యింట్లో దాదాపు ఇరవైయేళ్ళు పనిచేసిన మంగ గుర్తొచ్చింది. పెళ్ళయి జాహ్నవి కాపురానికొచ్చాక, మంగ మా యింట్లో ప నికి చేరింది. అప్పుడామె వయసు పద్దెనిమిదేళ్ళకు మించి ఉండదు. అప్పటికే ఆమెకు పెళ్ళయి ఏడాదిన్నర పాప కూడా ఉండే ది. పనికొస్తూ పాపని కూడా చంకనేసుకుని వచ్చేది. అంత చిన్న పాపను పెట్టుకుని పనెలా చేస్తావు అంటూ ఎవరూ ఆ అమ్మా యిని పనిలో పెట్టుకోలేదట. జాహ్నవి మాత్రం మంగను స్వంత చెల్లెలిలా చూసేది. పాప ఆడుకోడానికి ఎన్ని ఆటవస్తువులు కొ ని పెట్టేదో. మంగకెంత కృతజ్ఞతంటే ఇరవై యేళ్ళవరకు యింటిని అంటి పెట్టుకునే ఉండింది.

మంగ యిల్లెక్కడో నాకు తెలుసు. ఆమె కూతురి పెళ్ళికి నేను రానంటున్నా వినకుండా జాహ్నవి పిల్చుకెళ్ళింది. నేనక్క డ ముళ్ళమీద కూచున్నట్టు ఐదు నిమిషాలు కూచుని, పనుందంటూ బైటపడిన విషయం గుర్తొచ్చింది. రెండు సందులు దాటి మూడో సందులోకి ప్రవేశించాను. దాదాపు పదిహేనేళ్ళు దాటిపోవడంతో మంగ యిల్లెక్కడో గుర్తుపట్టలేకపోయాను. అప్పుడా సందులో ఎక్కువగా గుడిసెలు, చిన్న చిన్న పెం కుటిళ్ళు మాత్రమే ఉండేవి. ఇప్పుడు రెండంతస్థుల భవనాలు చాలా

కన్పిస్తున్నాయి. గుడిసెలైతే లేనే లేవు. అన్నీ పక్కా యిళ్ళే.

యిద్దరు ముగ్గుర్ని వాకబు చేసి, యిల్లు కనుక్కుని వెళ్ళాను. మంగమ్మ నన్ను చూడగానే మొదట ఆశ్చర్యానికి లోనైంది. వెంటనే తేరుకుని "మీరా బాబుగారూ.. కబురంపితే నేనే వచ్చేదాన్నిగా" అంటూ ప్లాస్టిక్ కుర్చీ తెచ్చి వసారాలో వేసింది.

"నువ్వు గుర్తొచ్చావు మంగమ్మా. చూసిపోదామని వచ్చాను" అన్నాను. ఆమె మరింత ఆశ్చర్యపోతూ నా వైపు చూసింది. మంగమ్మ మా యింట్లో పని చేస్తున్నంత కాలం నేనెప్పు డూ ఆమెతో మాట్లాడలేదు. అంతా జాహ్నవినే చూసుకునేది.

ఆమె పిల్లల గురించి, మనవళ్ళూ మనవరాళ్ళ గురించి వాకబు చేశాను. విపరీతమైన నడుం నొప్పివల్ల పనిచేయలేకపో తోందని, అందుకే పని మానేస్తానంటోందని జాహ్నవి చెప్పిన విషయం గుర్తొచ్చి "నీ ఆరోగ్యం ఎలా ఉంది మంగమ్మా.. నడుం నొప్పి తగ్గిందా? మందులేమైనా వాడుతున్నావా" అని అడిగాను. మంగమ్మ కళ్ళలో చప్పున నీళ్ళూరాయి. "మీరసలు మాట్లాడే వాళ్ళే కాదు కదయ్యా. అమ్మగారితో కూడా చాలా పొడిగా మాట్లాడేవాళ్ళు. మీ గురించి చాలా తప్పుగా అనుకునేదాన్నయ్యా. అ ంత మెత్తటి మనసుగల తల్లికి రాయిలాంటి ఈయన దొరికాడేమిటి అని బాధపడేదాన్నయ్యా. మీరింత మంచివాళ్ళని తెలియద య్యా" అంటూ వలవలా ఏడ్చేసింది. బైటికొచ్చేముందు ఆమె చేతిలో రెండు వేల రూపాయలు పెడ్తూ "నాదగ్గర యింతే

ఉన్నాయి మంగమ్మా. ఏమనుకోకు" అన్నాను. "అయ్యో.. నాకు డబ్బులు వద్దయ్యా. మీరు మా యిల్లు వెతుక్కుంటూ వ చ్చి పల్కరించారు. అంతే చాలయ్యా" అంటూ డబ్బులు తిరిగిచ్చేసింది.

మా యింటి దారి పట్టాను. మనసునిండా జాహ్నవికి సంబంధించిన జ్ఞాపకాలే .. ఎండాకాలం సాయంత్రం కురిసే చిరుజల్లుల్లా ... ఎడారిలా మారిన హృదయాన్ని తడిపి సేదతీరుస్తూ.. తీయని జ్ఞాపకాల వెల్లువ..

జాహ్నవి మాటలపుట్టని పెళ్ళయిన రెండోరోజే తెలిసింది. గలగలా మాట్లాడుతూనే ఉంటుంది. తనకు నిశ్శబ్దం ఇష్టము ండదు. తనైనా మాట్లాడుతూ ఉండాలి లేకపోతే నేనైనా మాట్లాడుతూ ఉండాలి. తనకు సినిమాలూ, షికార్లు అంతగా ఇష్టం ఉం డేవి కావు. బాగా ఇష్టమైన వ్యాపకం ఒక్కటే. కబుర్లు కలబోసుకోవడం.. 'మరి మొదటి రాత్రి మాటలే రానట్టు ఎలా ఉండగలి గావు?' అని ఓ వారం తర్వాత అడిగాను. 'కనీసం మొదటి రాత్రయినా నీ మొగుణ్ణి ప్రశాంతంగా ఉండనీవే. లేకపోతే నీ క బుర్ల పిచ్చికి భయపడి వి డాకులిచ్చేసినా ఇచ్చేస్తాడు అని మా నాయనమ్మ భయపెడితేనూ..' అంటూ ముసిముసిగా నవ్వి 'రం డి. మనం మాట్లాడుకోవాల్సిన సంగతులు బోలెడున్నాయి' అంటూ చేయి పట్టుకుని బాల్కనీలోకి లాక్కెళ్ళింది.

మొదటి రాత్రే తనకు నా గురించి మొత్తం చెప్పాను. నా ఇష్టాయిష్టాలు.. నేను చేసే చిన్న ఉద్యోగం వల్ల వచ్చే బెత్తెడు జీతం.. జానెడు ఖర్చులు.. 'ఒక్క విషయం గుర్తుపెట్టుకో. నాకు అప్పులు చేయడమంటే అస్సలు ఇష్టముండదు. అప్పు నిప్పు లాంటిది. జీతం రాగానే తెచ్చి నీ చేతిలో పోస్తాను. ఉన్నదాన్లోనే సంసారాన్ని గుట్టుగా లాక్కురావాల్సిన బాధ్యత నీది' అన్నాను. జాహ్నవి అంగీకార సూచకంగా తల వూపింది.

పెళ్ళయిన ఓ ఏడాదివరకు సంసారం ఎంత హాయిగా గడిచిందో.. వెన్నెల సరస్సులో ఆడుకున్న వినోద క్రీడలా.. మా యిద్దరి మధ్య ఎన్ని కబుర్లు దొర్లేవో.. నేను చెప్పేవి కావు. అన్నీ తను చెప్పేవే. నేను శ్రోతను మాత్రమే. ఓ గంటో గంటన్నరో మాట్లాడాక, కొన్ని క్షణాలసేపు ఆపి, 'మీరేమైనా తీయటి కబుర్లు చె ప్పకూడదూ' అంటూ ముద్దుగా అడిగేది. 'చెప్పడానికి నా

దగ్గర ఏమీ లేవు' అనగానే అలిగినట్టు బుంగమూతి పెట్టి, వెంటనే చిన్నపిల్లలా నవ్వేస్తూ 'నా వద్ద యింకా బోలెడు కబ ర్లున్నాయి తెలుసా' అంటూ మళ్ళా మొదలెట్టేది.

పెళ్ళయిన యేడాది తర్వాత మెల్లమెల్లగా మా మధ్య గొడవలు మొదలయ్యాయి. వాటిక్కారణం ఎక్కువగా నేనే అన్న జ్ఞానోదయం జాహ్నవి చనిపోయాకే కలిగింది. బతికున్నప్పుడు మాత్రం ఆ విషయం ఒప్పుకోడానికి నా అహం అడ్డొచ్చేది.

అసలు గొడవ కూడా నాకున్న అహంకారం వల్లనే మొదలయ్యేది. కానీ తప్పంతా ఆమెదే అన్నట్టు తగాదా వేసుకునేవా డిని.

యింటికొచ్చేశాను. హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళేముందే డైనింగ్ టేబుల్ మీద కోడలు సర్ది ఉంచిన భోజనాన్ని తినేసి నా గదిలో

కెళ్ళి పడుకున్నాను. వొళ్ళు తెలియకుండా నిద్రపోయినట్టున్నాను. విపరీతమైన తల నొప్పి తో లేచాను. వొళ్ళంతా పెనం మీద పెట్టినట్టు కాలిపోతోంది. నిన్న వర్షంలో తడిసినా ఏమీ కాలేదనుకున్నాకదా. అదిప్పుడు దాని దుష్ప్రభావం చూపిస్తోంది. నాకు వర్షం పడదు. తడిస్తే చాలు జ్వరమొస్తుంది. అం దుకే జాహ్నవి చాలా జాగ్రత్తలు తీసుకునేది. వర్షం వచ్చే సూచనలుంటే చాలు, ఎప్పుడో రోడ్డుపక్కన అమ్ముతుంటే చౌకగా కొన్న రెయిన్ కోట్ తొడిగి, గొడుకు చేతికిచ్చి కానీ బైటికి పంపేది కాదు. వర్షాకాలం పో యేవరకు లంచ్ బాక్స్ పెట్టుకునే బ్యాగ్‌లో గొడుక్కూడా ఉండాల్సిందే.

జ్వరమొచ్చిందని తెలిసి రాత్రి నీరవ్ నా గదిలోకొచ్చాడు. "రిటైరైనాక హాయిగా యింట్లో రెస్ట్ తీసు కోక ఎందుకు నానా బైటికెళ్ళడం? చూడు వర్షంలో తడవబట్టేగా జ్వరం వచ్చింది?" అన్నాడు

"యింట్లో ఎన్ని గంటలని కూచోమంటావు? బోర్ కొడ్తోందిరా. ఒక్క పూటైనా బైటికెళ్ళకపోతే పిచ్చి పట్టేలా ఉంటుంది" అన్నాను.

"నాన్నా.. నువ్వు రిటైరై మూడేళ్ళు. ఈ మూడేళ్ళలో అమ్మ బతికున్న రోజుల్లో ఎప్పుడూ బైటికెళ్ళిన ట్టు నాకు గుర్తు లేదు. బైట తిరగడం కన్నా నీకు పుస్తకాలు చదవడమే ఇష్టమని మనింట్లో అందరికీ తెలుసు. అమ్మ పోయినప్పటినుం చే నువ్విలా ప్రవర్తిస్తున్నావు. చుట్టుపక్కలవాళ్ళు నీ గురించి ఏంటేంటో అనుకుంటున్నారు నాన్నా" అన్నాడు.

"నేనేం తప్పు చేస్తున్నాననిరా? ఓ పూట బైటికెళ్ళి తిరిగొచ్చే స్వాతంత్ర్యం కూడా నాకు లేదా?" అ న్నాను.

"బైటికెళ్ళొద్దని ఎవరూ అనరు నాన్నా.. రోజూ మడత నలగని బట్టలేమిటి.. వాటిమీద సెంటు స్ప్రేలేమిటి.. మొహానికి క్రీములూ పౌడర్లూ ఏమిటి.. ఇవన్నీ రిటైరైనప్పటినుంచీ ఉంటే ఎవ్వరూ ఏమీ అనుకో రు నాన్నా.. అమ్మ పోయినప్పటి నుంచే ఈ వికారాలన్నీ మొదలయ్యాయెందుకుని నేనూ మీ కోడలు బుర్ర బద్దలు కొట్టుకుంటున్నాం. యింతకూ రోజూ ఎక్కడికె ళ్తున్నావు నాన్నా?" అని అడిగాడు.

"ఏం చెప్తేగానీ వెళ్ళనివ్వవా? నా స్నేహితుల్ని కల్సుకోడానికి వెళ్తున్నారా.. మన బంధువుల యిళ్ళకెళ్ళి వస్తున్నా. వీలు కాదంటే చెప్పు. వేరే గది అద్దెకు తీసుకుని వెళ్ళిపోతా. నాకొచ్చే పెన్షన్ చాలు నాకు" అన్నాను కోపంగా.

"అయ్యో నాన్నా.. మా ఉద్దేశం అది కాదు నాన్నా.. నీ ఆరోగ్యం గురించే మా ఆందోళన.. అమ్మ పోయిందన్న బాధలో మానసికంగా కుంగిపోయి ఇలా విపరీతంగా.."

వాడి మాటల్ని మధ్యలోనే తుంచేస్తూ అన్నాను. "నా మనసూ శరీరం రెండూ ఆరోగ్యంగానే ఉన్నా యి. ఆ విషయంలో నువ్వు నిశ్చింతగా ఉండొచ్చు" అన్నాను.

"ఎవర్తో అయినా మాట్లాడాలనిపిస్తే ఫోన్లో మాట్లాడొచ్చుగా. వాళ్ళ యిళ్ళకెళ్ళి వాళ్ళనెందుకు ఇబ్బంది పెట్టడం?"

"ఇష్టమైన వాళ్ళతో ఫోన్లో మాట్లాడితే నాకు తృప్తిగా ఉండదురా. మనుషులు ఒకర్నొకరు కలుసుకుని పల్కరించుకుంటే నేగా ఆత్మీయతలు బలపడ్తాయి. ఐనా నేనేమీ వాళ్ళను ఇబ్బంది పెట్టడం లేదు. ఫోన్ చేసి, వాళ్ళ అనుమతి తీసుకుని, వాళ్ళకు అనువైన సమయం కనుక్కునే వెళ్తున్నా. వాళ్ళతో మాట్లాడాలన్న కోరికతో వాళ్ళ యింటికెళ్తే, దాన్ని ఇబ్బందనుకునేవాళ్ళు ఆత్మీ యుల లెక్కలోకి రారు. అలాంటివాళ్ళ యింటికి అస్సలు వెళ్ళను" అన్నాను.

థర్మామీటర్తో టెంపరేచర్ ఎంతుందో చూసి, స్టెతస్కోప్‌ని గుండెమీద, వీపుమీద పెట్టి పరీక్ష చేసి, ఏవేం టాబ్లెట్లు ఎపు ్పడెప్పుడు వేసుకోవాలో చెప్పి, వాటిని టేబుల్ మీద పెట్టి మరో మాట మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోయాడు.

రిటైరైనాక ఎప్పుడూ లుంగీ బనీను వేసుకుని, యింగ్లీష్ నవలో తెలుగు నవలో చదువుకుంటూ యింట్లో గడిపేస్తుంటే జాహ్నవికి కోపం వచ్చేది. 'ఆఫీస్‌కెళ్ళే రోజుల్లో ఎంత ట్రిమ్‌గా తయారై వెళ్ళేవారో కదా.ఎంత బాగుండేదో మిమ్మల్ని చూస్తుంటే. . పనోళ్ళు కట్టుకున్నట్టు ఈ లుంగీ బనీన్లో చూసి చూసీ విసుగొస్తుందండీ' అనేది.

'నాక్కూడా నీకులానే సినిమాలూ షికార్లు యిష్టముండవని తెల్సుగా. స్నేహితులు కూడా తక్కువేనాయె. ట్రిమ్‌గా

తయారై ఎక్కడికెళ్ళమంటావు?' అని అడిగేవాణ్ణి.

'పూరికే అలా రోడ్డు చివరిదాకా వెళ్ళిరండి చాలు.. మంచి బట్టలేస్కుని, ఆ సంపెంగ పూల వాసనొచ్చే స్ప్రే చల్లుకుని, బాగా తయారై ఓ అరగంట అలా తిరిగి రండి.. నా సంతోషం కోసం' అనేది.

ఆమె కోరికను ఎప్పుడూ పట్టించుకున్న పాపాన పోలేదు. ఎప్పుడెప్పుడు రిటైరవుతానా ఎప్పుడెప్పుడునేను చదవాలనుకున్న సాహిత్యమంతా చదువుతానా అని ఎదురుచూసినవాణ్ణి కావడంతో, యింటికే పరిమితమై పుస్తకాలు చదవడంలో కాలం గడిపేసేవాణ్ణి. అడిగి అడిగి విసిగిపోయి యిక అడగడం మానేసింది. తను చనిపోయాక గానీ తెలిసిరాలేదు నేనెంత తప్పు చేశానో.. అందుకే రోజూ తను కోరుకున్నట్టే ట్రిమ్‌గాతయారై, బైటికెళ్ళి వస్తున్నా. ఇదే పని తను బతికున్న రోజుల్లో చేసిఉంటేఎంత సంతోషపడేదో కదా. భర్త తన మాట విన్నప్పుడల్లా భార్య మనసు విహంగమై వినీలాకాశంలో రెక్కలు విప్పుకుంటుంది కదూ. ఏది ఎప్పుడు చేయాలో అప్పుడు చేస్తేనే దానికి విలువ.. లేకపోతే ఎక్స్‌పయిరీ అయిన మందుల్లా చెత్తకుప్పలో పారబోయాల్సిందే. ఇప్పుడు పశ్చాత్తాపపడి ఏమిటీ ప్రయోజనం?

జ్వరం మూడు రోజుల వరకు తగ్గలేదు. ఫ్లూ అని చెప్పాడు మా అబ్బాయి.

మూడో రోజు రాత్రి చారన్నం తింటున్నప్పుడు నా కొడుకూ కోడలు ఏదో విషయంలో గొడవ పడ్తున్నట్టు విన్పించింది. మరికొద్దిసేపు విన్నాక అది నాగురించే అని అర్థమైంది. నేను ట్రిమ్‌గా తయారై, బంధుమిత్రుల యిళ్ళకెళ్ళడం నా కొడుక్కీ కోడలికి ఇష్టం లేదు.

నేను జాహ్నవిని ఎంత కష్టపెట్టానో వీళ్ళకేం తెలుసు? మానసికంగా చాలా హింస పెట్టాను. పైకి కన్పించని పోలీసోడి దెబ్బల్లా.. ఎవ్వరికీ కన్పించకుండా విన్పించకుండా ఆమె మనసునిండా గాయాలు చేశాను.

నాకు చిన్నప్పటినుంచీ ఓ అలవాటుంది. కోపం వస్తే అరవను. మాట్లాడకుండా ఉండిపోతాను. అమ్మతో కూడా అంతే. అమ్మ మీద కోపం వస్తే అలిగి ముడుచుకుపోయి కూచునేవాడ్ని. అమ్మకర్థమై నన్ను దగ్గరకు తీసుకుని 'నా బంగారు కొండ కదూ.. నా బుజ్జి తండ్రి కదూ. ప్లీజ్ నాతో మాట్లాడవా? అమ్మో నువ్వు మాట్లాడకపోతే నాకేమీ తోచదు తెలుసా' అంటూ బతిమాలుకునేది.

పెళ్ళయ్యాక ఒక ఏడాది వరకే నేనూ జాహ్నవి సంతోషంగా ఉన్నాం. తర్వాత చిన్న విషయానికే తనతో గొడవ పడటం మొదలెట్టాను. గొడవంటే పెద్దపెద్దగా అరుస్తూ కోపంతో చిందులేయడం కాదు. మాట్లాడకుండా మౌనంగా కూచునేవాడిని. వెుదట్లో జాహ్నవి బతిమాలేది. తన వైపు తప్పు లేకున్నా 'సారీ అండీ. తప్పు నాదే. ప్లీజ్ మాట్లాడండి. మీరు మాట్లాడకపోతే నరకంలా ఉంది తెలుసా' అనేది. అప్పటికీ మా ట్లాడేవాడ్ని కాదు. జాహ్నవి కన్నీళ్ళు పెట్టుకున్నా కరిగేవాడ్ని కాదు. రెండు మూడు రోజులు మాట్లాడకుండాసతాయించి, బాగా బతిమాలించుకుని, బాగా ఏడ్పించి అప్పుడు మాట్లాడేవాడ్ని.

మాకు యిద్దరు పిల్లలు పుట్టారు. నీరవ్, నీరజ.. నీరవ్‌కి నాలుగేళ్ళ వయసొచ్చిన తర్వాత జాహ్నవిలో కూడా మార్పొచ్చింది. నేను మాట్లాడకుండా బిగుసుకుని కూచుంటే బతిమాలేది కాదు. బహుశా బతి మాలీ బతిమాలీ విసిగిపోయిందేమో. యింతకు ముందులా తను తప్పు చేయకున్నా 'సారీ.. నాదే తప్పని' ఒప్పుకోవడం కూడా మానేసింది. అప్పటివరకూ ఆమెలో నిద్రాణమై ఉన్న అహం అప్పుడు మేల్కొని ఉం టుంది.

మరో కారణం కూడా కావొచ్చు. ఆమెతో నేను మాట్లాడకున్నా ఆమెకు గడిచిపోయేది. పిల్లలిద్దరితోమాట్లాడుతూ వాళ్ళ ముద్దు ముద్దు మాటలు వింటూ, నా మౌనాన్ని పట్టించుకునేది కాదు. నాకింకా పట్టుదల పెరిగేది. వారాల తరబడి మాట్లాడేవాడ్ని కాదు. 'మీరు నాతో మాట్లాడకున్నా నేను మీతో మాట్లాడకూడదని రూలేమీ లేదుగా' అంటూ జాహ్నవి అవసరమైనంత మేరనో లేకపోతే అవకాశం కల్పించుకునో నాతోమాట్లాడుతూ ఉండేది. నేనే దేనికీ సమాధానం చెప్పేవాడ్ని కాదు. ఒక్కోసారి నా మౌన పోరాటం నెలల తరబడి నడిచేది.

నీరవ్ యింటర్‌కి, నీరజ టెన్త్‌కి వచ్చినప్పటినుంచి చదువులో మునిగిపోయి వాళ్ళమ్మతో కూడా ఎక్కువ మాట్లాడేవాళ్ళు కాదు. ఆ సమయంలో నేను మాట్లాడకుండా బిగుసుకుని కూచుంటే జాహ్నవి ఒడ్డునపడ్డ చేపలా గిలగిల్లాడేది. 'ప్లీజ్ మాట్లాడం డి. నాకు బోర్ కొడ్తోంది. ఏదో ఒకటి మాట్లాడండి. వింటాను' అంటూ బతిమాలుకునేది. కానీ సారీ చెప్పేది కాదు. 'ఎంత పొగరు.. సారీ చెప్పదా?' అని నేను మరింతముడుచుకుపోయేవాడ్ని. 'సర్లెండి. నేనే కబుర్లు చెప్తుంటాను. వినండి చాలు' అని ఏదో ఒకటి చెప్తూనే ఉం డేది.

జాహ్నవి చనిపోవడానికి ముందు మూణ్ణెల్లనుంచి నేను తనతో మాట్లాడటం లేదు. తనే ఎప్పటికిమల్లే నేను నిద్రపోయే వరకు కబుర్లు చెప్తూనే ఉండేది. చనిపోవడానికి రెండ్రోజుల ముందు మాటల మధ్యలో 'మీరు నాకెంత బాకీ పడిపోతున్నారో తెలుసా? ఎన్ని కబుర్లు బాకీ ఉన్నారో.. నెలల తరబడి మీరు నాతో మాట్లాడుతూ ఉండి, నేను వింటూ ఉన్నా తీరనంత బాకీ. ఎప్పుడు తీరుస్తారో చెప్పండి' అంది.

నా జానూ యింత హఠాత్తుగా నన్ను విడిచి వెళ్ళిపోతుందని వూహించలేదు. తనతో మాట్లాడిన రోజుల్తో పోలిస్తే మాట ్లాడకుండా బాధపెట్టిన రోజులే ఎన్నో రెట్లు ఎక్కువుంటాయి. ఎంత తప్పు చేశానో ఇ ప్పుడర్థమౌతోంది. తను బతికున్నప్పుడే మాట్లాడిఉంటే ఎంత సంతోషపడేదో కదా. నా ఈగో మీద నాకే అసహ్యమేస్తోంది. దాన్ని బైటికి లాగి ముక్కలు ముక్క లుగా నరకాలన్నంత కోపం వస్తోంది. నా ప్రవర్తనతో జాహ్నవిని ఎంతటి వేదనకు గురిచేశానో.. బతికున్నప్పుడు మనుషుల విలువ తెలియదు. వాళ్ళు పోయాక వాళ్ళ విలువ తెల్సినా ప్రయోజనముండదు.

నేనిపుడు మాటల్ని దాచుకోవడం లేదు. ఉదారంగా వాడేస్తున్నాను. జాహ్నవితో మాట్లాడి ఆమె బాకీ తీర్చే అవకాశం ఎలాగూ లేదు కాబట్టి నా బంధుమిత్రుల దగ్గర నా బాకీ తీర్చుకుంటున్నా.

ఉదయం తొమ్మిదింటికి ఎప్పటికి మల్లే ట్రిమ్‌గా తయారై, సంపెంగ పూల వాసన వచ్చే స్ప్రే చల్లు కుని, గొడుగు చేత్తో పట్టుకుని వెళ్ళబోతున్నప్పుడు నీరవ్ అడ్డుపడి "ఎక్కడికి నాన్నా.. బైటికెళ్ళొద్దన్నానుగా" అన్నాడు.

"వెళ్ళక తప్పదురా. నేను తీర్చాల్సిన బాకీ చాలా ఉంది" అనేసి వాణ్ణి పక్కకు నెట్టి, మెల్లగా నడవ సాగాను.

(((((((((

COMMENTS